5. Rovněž nemůže trest zasloužený býti zdvižen za příčinou vyrovnání mezi zločincem a poškozeným (§ 33 tr. z.).

6. Pro zločiny, které spáchal rakouský příslušník v cizině, nemá, byv v Rakousku postižen, nikdy cizí zemi býti vydáván, nýbrž má býti potrestán, nehledíc na zákony té země, kde zločin byl spáchán, dle rakouského zákona trestního. Byl-li však pro ten čin již v cizozemsku potrestán, má se trest v cizině vytrpěný vpočísti do trestu, který dle rakouského trestního zákona sluší na dotyčný zločin uložiti. Rozsudky cizích úřadů trestních nesmí se nikdy v tuzemsku vykonávati.

7. I proti cizinci, jenž v rakouském státním území spáchal zločin, budiž rozsudek vynesen jen podle platného zákona rakouského (§ 37 tr. z.). Spáchal-li cizinec v cizině zločin velezrády čelící proti státu rakouskému nebo spolku německému nebo zločin falšování rakouských veřejných úvěrních papírů nebo mincí, budiž potrestán podle rakouského trestního zákona tak jako tuzemec (§ 38 tr. z.). Spáchal-li však cizinec v cizině jiný zločin než některý ze zločinů uvedených, má se, byl-li by v tuzemsku postižen, sice vzíti vždy do vězení, budiž však ihned vyjednáváno se státem, kde zločin spáchal, o jeho vydání (§ 39 tr. z.).

8. Potrestáním zločince ničeho se nemění v právu těch, jimž zločinem bylo ublíženo neb uškozeno a jimž za to náleží dostiučinění nebo náhrada od zločince, jeho dědiců nebo z jeho jmění (§ 42 tr. z.).

V. Pominutí zločinu.

Zločin pomíjí:

1. smrtí zločincovou: Smrtí pachatelovou, nechť nastala před početím nebo po početí vyšetřování, před vynesením nebo po vynesení rozsudku, pomíjí sice stihání zločince a uložení trestu, avšak, byl-li rozsudek již prohlášen, podržuje v příčině náhradních nároků soukromoprávních platnosť. Zemře-li obžalovaný před vyřízením zmateční stížnosti, stane se tato bezpředmětnou a řízení o ní budiž zastaveno (usnes. ze dne 18. května 1881 č. 5621, jímž opuštěno bylo stanovisko roz. ze dne 4. února 1876 č. 9951, sb. č. 97) (§ 224).

2. Odbytím trestu: Když zločinec přestál trest jemu uložený, má se pokládati zločin za shlazený. Potrestaný vstupuje opět ve všechna práva, pokud dle zákona jich úplná nebo dočasná ztráta s odsouzením není spojena. Nikdo mu tudíž nesmí v požívání takových práv překážeti ani příkoří činiti. Rovněž nemá mu býti minulosť nikým vytýkána, pokud vede život počestný, aniž má z toho důvodu jakýmkoli způsobem býti haněn (§ 225 tr. z.).

3. Prominutím trestu (srv. tento čl.).

4. Promlčením (srv. tento čl.).

Zmaření exekuce.

I. Část všeobecná.

Platný tr. z. pojal celou řadu norem k ochraně věřitelů proti zkrácení při exekuci; tak zejména § 183 odst. 2 tr. z., který nařizuje, že věci věřitelem zabavené a v uschování dlužníkově ponechané pokládají se za statek dlužníkovi svěřený, takže tudíž zadržování neb scizení věcí zabavených je zločinem, po případě přestupkem zpronevěření. Tutéž tendenci sleduje § 197 ad *f*) tr. z., který stihá jako podvod uvádění vymyšlených věřitelů, překroucení pravého stavu majetkové podstaty podvodným dorozuměním neb zatajením části této podstaty.

Důležité podklady poskytují dále ustanovení § 486 tr. z., jež směřují proti plnění platů a proti poukazovaní zástavy neb úhrady v době, kdy passiva převyšovala již aktiva, proti průtahu v zahájení konkursu vyhazováním zboží pod pravou cenu aneb jinými prostředky věřitelům zhoubnými, byť i ne podvodnými. Též judikatura kasačního soudu snažila se poskytnouti úplnou ochranu ohroženým věřitelům v naznačeném směru. Týž vyslovil zásadu, že pojem »ukrývání« ve smyslu § 199 ad lit. *f)* tr. z. zahrnuje v sobě i případ, když majetek učiní se nepřístupným (rozh. ze dne 11. září 1885 č. 7062 č. sb. 815 a ze dne 15. ledna 1887 č. 8964). Exekuce na oko, jež byla zavedena proti dlužníkovi nezpůsobilému k placení na jeho podnět a kterou exekvent ve srozumění s dlužníkem vydraží majetek dlužníkův za tím účelem, by úmyslně odňal věřitelům fond platební, jest dle judikatury kassačního soudu překrucováním podstaty, ať byla již pohledávka exekventova reelní neb smyšlenou (rozh. ze dne 31. října 1881 č. 5874 č. sb. 411), rovněž postup majetku, jímž má býti věřitel připraven o realisačnosť své pohledávky, pokud se nedá prokázati, že je smyšlenou (rozh. ze dne 11. září 1885 č. 7062 č. sb. 815 a ze dne 3. prosince 1875 č. 5181).

Nehledě k tomu, vedly rozmanité zkušenosti, jež se nashromáždily na poli trestní praxe, ohledně různých pokusů, zmařiti donucovací opatření, konečně k tomu úsudku, že platné normy trestního zákona naprosto nevystačují, aby zabráněno bylo s účinkem různým trestným pokusům a cestám, jimiž snažili se vzdorující dlužníci učiniti exekuci bezvýslednou, obzvláště nemůže-li býti prokázáno podvodné jednání, a jmenovitě když se dlužník uchopí jiných prostředků, aby učinil své jmění věřitelům nepřístupným.

Vydání specielního zákona jevilo se tedy nevyhnutelným a potřeba jeho zračila se tím více, že ministerstvo spravedlnosti již po celou řadu let (sr. výn. min. sprav. ze dne 26. dubna 1874 č. 2835 na vrchní státní zastupitelstva) docházely od různých korporací opětné stížnosti na podvodná jednání dlužníků, jimiž snaží se věřitely své poškoditi; tím trpěl velmi úvěr, a zhoubné následky toho stihaly poctivé, úvěru potřebující obchodnictvo právě tak těžce, jako onu část obchodního světa, jíž bylo voliti jen mezi poskytováním úvěru za tak povážlivých okolností, a obmezením neli dokonce zastavením obchodní činnosti. I když při rozhodném použití stávajících ustanovení zákona trestního bylo lze v mnohých případech s účinkem vzdorovati takovým nešvarům a jednání taková přiměřenými tresty stihati, dosáhly přece úskoky takové při maření exekuce takového rozsahu, že platný zákon trestní již nevystačoval, aby zjednána byla pomoc obzvláště v těch případech, ve kterých se jednalo o právní poměry povahy velmi spletité, jež měly za následek, že soudní praxe velmi kolísala, což působilo zhoubně na poměry a celý obchod úvěrní; neméně přispívalo k tomu i indolentní chování se těch, kdož nejblíže byli postiženi, a kteří často nejen že opomenuli na úřady trestní se obrátiti, nýbrž namnoze i sami přispívali, aby vinník zaslouženému trestu unikl. Poměry tyto zavdaly podnět, že vstoupil konečně v život zákon ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z., jímž vytknuta byla ustanovení práva trestního proti zmaření exekučních úkonů. Tendence jeho směřuje k tomu, aby zvýšena byla ochrana věřiteli poskytována ku vydobytí jeho pohledávání.

II. Ustanovení obecného zák. trestního o podvodném poškození věřitelů zákonem ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. změněna nebyla (roz. ze dne 1. února 1884 č. 13.957 sb. č. 618, 10. března 1884 č. 13.147 sb. č. 620, 28. listopadu 1884 č. 8159 sb. č. 704). Veškerá jednání směřující ku poškození věřitelů dlužno tedy nejprve zkoumati s hlediska podvodu, a teprve když by tento nedostačoval, lze je subsumovati pod § 1 zák. ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. (roz. ze dne 29. února 1884 č. 14.954 sb. č. 616; rovněž roz. ze dne 24. listopadu 1883 č. 10.160 sb. č. 579; 12. prosince 1885 č. 11.792, 10. července 1886 č. 2442).

§ 1 cit. zák. obsahuje znaky objektivní i subjektivní skutkové podstaty tohoto deliktu.

1. Podmětem jest dlužník, jemuž hrozí neb již v běhu se nalézá exekuce ku zaplacení a sice pouze dlužník sám a nikoliv také osoba jej zastupující (roz. ze dne 14. února 1890 č. 13.952 sb. č. 1332). Subjektivní skutková podstata jest tu, prokáže-li se úmysl určitý způsob exekuce zmařiti, neb uspokojení věřitelů stížiti nebo protáhnouti (roz. ze dne 11. června 1886 č. 3929 sb. č. 940 a mn. jin.).

Kdežto podvodník zanáší se úmyslem svému věřiteli prostředky k uspokojení úplně odníti, jemu dosažení uspokojení úplně nemožným učiniti, vyžaduje se v případě § 1 cit. z. pouze úmysl, věřitele poškoditi, uspokojení jeho odročiti neb jemu některé (nikoliv všechny) prostředky ku jeho uspokojení odníti (roz. ze dne 28. listopadu 1884 č. 8159 sb. č. 704). Úmysl poškoditi, netvoří žádný znak tohoto deliktu (roz. ze dne 27. února 1886 č. 12.082 sb. 747).

2. Ku objektivní skutkové podstatě náleží:

a) vedení exekuce na movitosti neb nemovitosti. Co se týče pojmu vedení exekuce, vztahuje se dotyčný zákon na úřední vedení práva vůbec, nikoliv snad jen takové, jež přísluší soudům (rozhod. ze dne 18. února 1884 č. 14.379). Vedení práva hrozí každému, jenž ví, že má v určitý čas platiti, a jeví snahu neplatiti, neb jest si vědom, že nebude moci platiti (roz. ze dne 19. dubna 1884 č. 2009 sb. č. 632, 25. dubna 1884 č. 1302 a 10. července 1886 č. 3442).

b) Dalším podstatným znakem objektivní skutkové podstaty jest poškození, zničení, odstranění, zcizení předmětů majetkových, smýšlení dluhů neb právních jednání, kterýmiž jednáními vedení práva má býti zmařeno. Též zhoršení, jež exekut předsevezme na věci v exekuci scizené, prve nežli tato přejde ve fysickou držbu vydražitele, tvoří takovouto skutkovou podstatu (roz. ze dne 30. října 1891 č. 9914, sr. notu 32 u § 171 tr. z.); pojmu odstranění odpovídá již nedovolené přenesení věci na jiné místo (roz. ze dne 17. listopadu 1888 č. 10.576 sb. 1205) a ukrytí některého předmětu majetkového (roz. ze dne 20. listopadu 1891 č. 11.559 sb. č. 1509). Zcizení jmění proti úplatě náleží též ku těmto skutkovým jednáním (roz. ze dne 11. června 1886 č. 3929 sb. č. 940). Zodpovědným dle § 1 cit. z. zůstane dlužník i tenkráte, vzdáli se úplatně některých exekuci podrobených předmětů za tím účelem, aby jiného věřitele uspokojil (roz. ze dne 29. září 1888 č. 4681 sb. č. 1182, sr. také notu 16 a 17 u § 2 tr. z.).

c) Poškození věřitele: Škoda musí vzejíti onomu věřiteli, od něhož exekuce hrozí neb již jest zavedena (roz. ze dne 7. listop. 1884 č. 8302 sb. č. 690). Nevyžaduje se, aby věřiteli bylo nemožno dožíti zcela

neb z části uspokojení z ostatních majetkových kusů dlužníkových (roz. ze dne 7. listopadu 1884 č. 8302 sb. č. 690). Škoda vyměří se dle stavu, jaký byl v čas spáchaného skutku; prozatimní provedení exekuce nemá se vyčkati (roz. ze dne 11. prosince 1886 č. 10.716; v stejném smyslu roz. ze dne 21. července 1887 č. 5598 sb. č. 1082). Obnos škody počítati dlužno dle onoho zmenšení jmění, jemuž věřitel deliktem při dobývání svého pohledávání byl vystaven (roz. ze dne 17. listopadu 1884 č. 8703 sb. č 700; ze dne 31. května 1886 č. 4008; ze dne 22. října 1886, čís. 6681, sb. č 975 a ze dne 31. července 1887 č. 5598 sb. č. 1082).

III. T r e s t y.

a) Zmaření exekuce jest p ř e č i n e m, obnáší-li způsobená škoda více než 50 zl. a trestá se vězením od 1 měsíce do 1 roku a při přitěžujících okolnostech, přísnějším vězením od 6 měsíců do 2 let.

b) Obnáší-li škoda 50 zl. neb méně, trestá se zmaření exekuce jako přestupek vězením až do 6 měsíců. S odsouzením pro čin trestný naznačený v § 1 cit. z. spojeny jsou škodlivé následky, jež nastupují při odsouzení pro podvod.

IV. Zvláštní odrudou zmaření exekuce jest případ naznačený v § 3 cit. z., když někdo, bez úmyslu uspokojení věřitele zmařiti věci, jež od některého úřadu byly sekvestrovány, zabaveny neb obstávkou stiženy soudnímu opatření odepře. Úmysl exekuci zmařiti, který náleží v případech naznačených v § 1 cit. z. ku skutkové podstatě, jest v případě § 3 výslovně vyloučen (roz. ze dne 17. listopadu 1884 č. 8703 sb. č. 700; roz. ze dne 29. července 1887 č. 5094). Takovéto trestní jednání jest přestupkem, který se tresce vězením od jednoho do 6 měsíců. Podnětem může tu býti i osoba třetí rozdílná od dlužníka (rozhod. ze dne 10. července 1886 č. 3975 sb. č. 946).

Zmaření zákonných následků trestních činů. Jako schvalování činů trestních je deliktem, jejž trestní zákon musí stihati, ježto zahrnuje jednání takové vyzývání a navádění k dalším takovým činům trestním, musí rovněž trestní zákonodárství zabrániti, by trest sám aneb následky s trestem spojené nebyly třetími osobami zmařeny a nutno v takovém případě též osoby tyto pohnati k zodpovědnosti, ježto by jich jednáním trestní čin třetích osob zůstal beztrestným anebo by odstraněny byly následky, jež jsou s trestem po zákonu spojeny. § 310 tr. z. stanoví tudíž: kdo spůsobem v § 308 naznačeným, t. j. veřejným prohlášením (vývěskem na zdi, veřejnými řečmi nebo přednáškami pořádá neb uveřejňuje sbírky neb subskripce za účelem úhrady neb poskytnutí náhrady za propadnutí kauce, pokuty peněžné aneb odškodnění pro činy trestné, dopouští se přestupku a tresce se vězením od 14 dnů do 3 měsíců. Spáchán-li byl čin tiskem, stihá se co přečin a trestem je tuhé vězení od jedno do šesti měsíců (§ 310 tr. z.).

Zmatečnosť (v říz. soud. civ.) viz Ž a l o b a o z m a t e č n o s ť.

Zmatečnosť (v říz. t r e s t n í m) viz S t í ž n o s ť z m a t e č n í.

Zmatečnost (v ř í z e n í t r e s t n í m d ů c h o d k o v é m).

I. P o j e m.

Zákon trestní důchodkový obsahuje jen kusá ustanovení o zmatečnosti řízení trestního důchodkového a liší toliko mezi zmatečností nastalou pro nešetření zákonných předpisů vůbec a mezi zmatečností řízení způso-